Despre catedrale...

Suntem martori ai unui eveniment important pentru Patriarhia Română și anume sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului la care participă Sanctitatea Sa Patriarhul Noii Rome, Bartolomeu.

https://www.marturisireaortodoxa.ro/cugetarea-eretica-a-patriarhului-ecumenist-bartolomeu-chemat-sa-sfinteasca-catedrala-nationala-a-romanilor/

Locuind în Atena, trec de multe ori pe lângă catedrala Arhiepiscopală a Atenei, o clădire mare, dar rece, construită de Regele Otto al Greciei, care și-a dorit o astfel de catedrală. În Atena nu existau decât biserici mici în stil bizantin. Aproape în fiecare curte era o biserică bijuterie bizantină. Ce a făcut Otto? A dărâmat multe bisericuțe ca să construiască un mastodont rece și impersonal. Chiar lângă catedrala ahiepiscopală din centrul Atenei se găsește o biserică bizantină superbă, construită din blocuri de marmura de pe Acropole, datând din secolul al VIII-lea. În momentul în care intri în acea biserică mică, de lângă mastodontul făcut de Otto, te simți cu adevărat în Împărăția lui Dumnezeu.

Spațiul liturgic are o anumită funcționalitate, un anumit rol. Marele liturgist Robert Taft, în lucrarea sa numită *Intrarea Mare,* vorbește despre funcționalitatea spațiului sacru bizantin care te introduce în starea de Împărăție a Cerurilor. Taft arată unde se găsea proscomidiarul și cum se desfășura procesiunea intrării diaconilor cu Cinstitele Daruri de la proscomidiar (o clădire din stânga Bazilicii, pană la Sfântul Altar).

De asemenea, diaconul Ioan Ică Jr. explică foarte clar cum este împărțită Biserica și ce rol are fiecare spațiu din Biserică. Pronaosul este locul unde stau catehumenii (cei ce urmau a fi botezați, care se pregăteau pentru sfânta luminare), dar și energumenii (cei bântuiți de duhuri necurate) și cei afurisiți (cei care erau opriți a primi Sfânta Împărtășanie pe o perioadă de timp pentru păcate grele). Pronaosul era despărțit de Naos prin Porțile (Ușile) Împărătești, care erau Porțile prin care creștinul era primit în Împărăția Cerurilor, în viața de dincolo de sfârșitul lumii acesteia. Gardul despărțitor dintre Sfântul Altar și Naos se numea cancel sau canghel, și despărțea subtil pe episcopi și preoți de credincioșii botezați.

În fața Sfintei Mese se găsea un Portic cu uși numite Porțile Frumoase (în

Romania în mod greșit se numesc Ușile Împărătești). Tot spațiul de după pronaos, din momentul în care se intra prin botez, care se săvârșea în pronaos (unde se găsea și un Baptisteriu, adică un bazin în formă de cruce), în care catehumenii erau botezați și apoi intrau prin Porțile Împărătești în Împărăția Cerurilor, adică în spațiul bisericii, unde cu toții se împărtășeau cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Biserica era un spațiu care depășea sfârșitul lumii, de aceea creștinul nu avea frică de vreun sfârșit al lumii, pentru că el deja trăia în Sfânta Liturghie după sfârșitul lumii, în veșnicie, timpul se oprea. Așa era gîndit spațiul Bisericii Sfînta Sofia din Constantinopol, cea mai mare biserică din lume, constrută pe timpul Sfîntului Împarat Iustinian.
Unde se regăsește această funcționalitate și această dimensiune eshatologică în neocatedralele mastodont?

sursa ortodoxiacatholica.wordpress.com